XXVII. évf. 1. szám 2015. január-február

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Pat Collins:
Növekedés a Lélekben

Újévi jó tanácsok

Liege: **Ki a mi Istenünk?**

„Jézus meghívott, hogy világot átformáló tervében részed legyen. Küldetésed van! Ne élj céltalanul! Jézus vár rád!" (K)

Istennek terve van *veled!*

Új év első napjaiban előrenézünk és felteszszük a nagy kérdést: mit kell tennem ebben az új évben? De helyes ez a kérdés? A hívő embernek úgy kellene feltenni a kérdést: Uram, mi a terved velem? Mit szeretnél megvalósítani általam? Ez nemcsak az alázat jele, hanem a legjobb választás. Mert a végtelenül szerető Atya a legjobbat, a legszebbet akarja megvalósítani általad. Figyeld csak meg Pétert!

Jézus látja, amint a fiatal halász – Simon – közeledik feléje. Látja azt is, hogy három év múlva – a Szentlélektől megerősítve – tanúságot tesz róla a Nagytanács előtt. Látja, amint megszervezi a jeruzsálemi közösséget. Látja, amint eljut Rómába és házról házra járva hirdeti az evangéliumot, bölcs tanácsokat ad. Végül látja azt is, amint vértanúhalálával megdicsőíti az ő nevét. Ebből a prófétai látásból még semmit sem ismer Simon. De megrendül a komoly szavak hallatán: Te mától kezdve Kéfás – azaz Péter – leszel… kőszikla… és én erre a sziklára fogom építeni Egyházamat. Péter nem értette még a szavak jövőbeli jelentését, de azt felismerte, hogy a Mesternek TERVE van vele. Nagy boldogság töltötte el a szívét. „A Mester számít rám, meghívott, hogy vele együtt munkálkodjak."

Ez a meghívás – más körülményekben – de minden keresztényre érvényes. Te is gondolhatsz arra: „Jézus meghívott, hogy világot megváltó tervének egy részét megvalósítsam! Nem céltalanul élek a világban. Küldetésem van! Elfogadom." Akarom? Komolyan veszem keresztény küldetésemet? Erről kell döntenem az év első napjaiban!

1. Szólj Uram, figyelek rád!

Sámuel könyvében van egy nagyon érdekes történet: Sámuel meghívása (1Sám 3,3-10). Sámuel még gyermek volt és nem ismerte fel az Úr hangját. Héli pap elmagyarázta neki, hogy ha szól az Úr, válaszoljon úgy: hallja a te szolgád. – Ez az engedelmes szív válasza volt. Benne van az egész lelki élet. Benne van az, hogy: „Uram, rád bízom magam. A tied vagyok, oda megyek, ahová Te akarod." – Ha minden keresztény ezt a lelkületet őrizné, akkor soha nem lenne szakadás, harag, válás, szeretetlen elutasítás, lázadás. Mert a lelki életben minden probléma ott kezdődik, amikor az ember ellenáll Isten hívásának. Amikor a saját akaratát előbbre helyezi és nem törődik Isten akaratával. Amikor azt mondja: „követlek téged, Jézus, de csak addig, amíg az érdekeimet szolgálod." Ez a lelki élet csődje. Jézus csak úgy tudja megvalósítani tervét veled, ha teljesen rábízod magad.

2. Kihez tartozol?

Pál apostol azt írja: *„testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma… nem vagytok a magatokéi"* (1Kor 6,19-20). A mai könyvekben gyakran előfordul az „identitás" kérdése. Ki vagyok én? Hova tartozom? Mi az én önazonosságom? Hogyan lehet ezt megtalálni? – Pál apostol egyszerűen válaszol: Jézus saját vére által – életének odaadása által – megvásárolt benneteket. Kiszabadított az örök halálból, a sátán birodalmából. Ennél fogva csak benne – Krisztusban – lehet megtalálni az identitásodat. A bűn, az ördög, a pokol nem a te identitásod, hanem annak az ellenkezője. Te Krisztushoz tartozol. Ha az ő szeretete szerint élsz, akkor boldog leszel, értelmes lesz az életed. A titok Krisztusban van elrejtve (Kol 3) Ha hozzá tartozol, minden a tiéd lesz!

3. Jézus a kőszikla

Jézus Simont kősziklának nevezte el (Jn 1,42). Péter nagyon jól tudta, hogy hirtelen természete alapján nem lehet kőszikla. Hevessége, hirtelen kimondott szavai sok kellemetlenséget okoztak neki. A következő napok folyamán megértette, hogy ez egy ígéret. Ez azt jelenti, ha ő minden napját Krisztusra építi, akkor mindent megkap tőle, hogy szikla természetű legyen. A feltámadás utáni évek megmutatták, hogy pontosan így történt minden. Lehetett Péterre építeni, mert hűséges volt, meg lehetett bízni a szavaiban, mert megfontolt lett; el lehetett fogadni a vezetését, mert engedte magát vezetni Isten által.

Jézus azt szeretné, hogy Te is szikla-ember légy! A mai világ tele van megbízhatatlan emberekkel, akik nem akarnak hűségesek lenni; akik csak ösztöneiket és önzésüket követik. Jézus azt kéri tőled: te ne tartozzál közéjük! Rád akarja bízni Egyházát és a világot! Szép lenne, ha elvállalnád, odaszánnád életedet Istennek! Ehhez kívánok sok kegyelmet az új esztendőben:

Katona István főszerkesztő

Ki a mi Istenünk?

Hogyan lehet megmagyarázni, hogy a modern élet lényeges kérdéseivel szemben papoknak és keresztény hívőknek annyira eltérő az ítéletük, annyira más az állásfoglalásuk és így annyira különböző a magatartásuk is? Kétségtelenül szerepet játszik benne az emberi helyzetek magyarázatából adódó különbség, valamint azok a jogos véleménybeli eltérések is, amelyeket nem tud megszüntetni vagy csökkenteni a hit egysége.

De van egy nyugtalanító körülmény, s ez az, hogy a hitbeli egység mintha elvesztette volna inspiráló erejét. Sokan azt állítják, hogy a hitből élnek és mégis radikálisan szembehelyezkednek lényeges kérdésekben másokkal (vagy az Egyházzal), akik ugyancsak azt állítják, hogy a hit az éltetőjük.

Térjünk mindjárt a dolog lényegére: a hívő emberekben nem ugyanaz az Istenkép él. És ez az oka annak, hogy életük logikája annyira eltérő, annyira különböző.

Belekeverjük hitünk Istenét ítéleteinkbe és állásfoglalásainkba; ha hitünk nem tiszta, vagy egyenesen zavaros, ha többé-kevésbé elhalványodott és lesüllyedt a külsőségekbe vagy ítélkezésekbe, akkor ne csodálkozzunk, hogy az „egyedül igaz Isten" evangéliuma oly torzultan tükröződik az életünkben!

Ahhoz, hogy keresztény hitből fakadt életünk igazságát, életünkkel tett tanúságtevésünk egységét belesugározzuk egy nem-keresztény világba, sürgősnek tűnik előttünk, hogy visszatérjünk a hitélet forrásaihoz.

Más dolog gyöngének lenni és magunkat bűnösnek vallani, vagyis hogy életünk nem eléggé függ össze azzal a határozott tájolással, amelyet Isten ad az életnek, és ismét más dolog azt hinni magunkról, hogy összhangban vagyunk Istennel akkor is, ha életünk irányát olyan bálvány határozza meg, amelyet mi alkottunk magunknak.

Igyekezzünk tehát megtalálni ugyanazt az Istent a Róla elhangzó szóbeli kijelentéseken túl. Tegyük ezt annak a szent Pálnak a szellemében, aki nem habozik eretneknek és hitetlennek mondani azt, akinek az élete ellentmond Istenről vallott hite igazságának: *„Aki pedig övéinek, főképp háza népének nem viseli gondját"* – mondja Szent Pál – *„megtagadta hitét, s rosszabb a hitetlennél."* (2Tim 5,8)

Vajon ki a mi Istenünk?

A szeretet Istene

Isten nagysága abban van, hogy radikálisan különbözik az embertől. Ez abban mutatkozik meg, hogy föltétlen, abszolút módon szeret, ő az abszolút Szeretet Istene. Azok Istene, akik elfogadják, hogy több mint emberi szeretettel szeressék őket, ahogyan a bűnösök, a szegények. Isten zavarba ejti az embert túlságos szeretetével. Vajon Jézus Krisztusban nem nyilatkoztatta-e ki, hogy nagysága abban van, hogy a végletekig adja magát oda azoknak, akik semmiféle jogot nem formálhattak erre?

Isten szeretettel teljes magatartása az egész üdvtörténeten át az ő világfölöttiségét, transzcendenciáját nyilatkoztatja ki; hatalma, ereje páratlanul irgalmas, gyöngédséget sugárzó erő. Vajon mert-e valaha is filozófus beszélni Isten irgalmáról úgy, amint beszélnek arról az evangéliumi példabeszédek?

Amikor ezt mondják, hogy a keresztények Istene személyes Isten, ezen azt kell érteni, hogy az ő lényege személyes jellegű, vagyis a szív, a szeretet, a nagylelkűség rendjébe tartozik. Azt is jelenti, hogy kapcsolatba tud és akar lépni velünk.

De ha ez így van, akkor az, aki nem szeret, nem hivatkozhat Istenre. A hívő ember az Istenből kiáradó egyetemes nagylelkűség, a szeretet univerzumában él. Vége a lezárt határoknak, vége a faji megkülönböztetésnek, vége a másokat letipró hatalmi akaratnak; ez *a* szeretet Istenében való hitnek a logikája, amelyet szent János így fejezett ki:

„Mindaz, aki szeret. Istentől született és ismeri az Istent. Aki nem szeret, nem ismeri az Istent, mert az Isten Szeretet." (1Jn 4,8)

Isten az Atya

Senki sem olyan atya, mint Jézus Krisztus Istene. Atya, erőszakosság nélkül, Atya, aki nem féltékeny fiai nagyságára és azok szabadságára. Ellenkezőleg,

arra hívja gyermekeit, hogy Benne érjék el teljes nagyságukat és bizalmat ébreszt bennük.

Hogyan mondhatnánk szívből a Miatyánkot anélkül, hogy ne élnénk az egyetemes testvériség tudatában, hogy ne igyekeznénk magunk körül létrehozni a testvériség rendjét, hogy ne dolgoznánk az emberiség igaz fejlődésén?

A szentség Istene

Ő az, aki felkelti és teljessé is teszi az ember szívében a megigazulásra (szentségre) vágyakozók boldogságát. Isten önkéntessége a szeretet önkéntessége, örökkévalósága az élet örökkévalósága, semmi sem növelheti az Ő tökéletességét. Nos, ez az Isten hívja az embert, hogy lépjen be szentsége világába, lépjen az ő közösségébe.

Krisztus szentsége ugyanakkor közli velünk szentségre való hivatásunkat és világosan tudtunkra adja, hogy egyedül Isten tud bennünket szentekké tenni. Isten szentségre hív bennünket, szólít bennünket, mindig meggyőz bennünket arról, hogyha a világnak élünk, nem vagyunk az Ő gyermekei. Övé a dicsőség; az embernek csak Benne van dicsősége.

A próféták és Krisztus Istene szentségével igéz meg bennünket, nem pedig rettegéssel és fenyegetésekkel rémisztget. Követelése nem a zsarnok, a tirannus szívtelen erőszakoskodása. Az Ő követelése emberfeletti sorsra, emberfeletti életre hívó ellenállhatatlan vágyakozás követelése. Ha fenn is tart valamiféle félelmet a hívő szívében, ez a félelem egyáltalán nem az urától távol álló szolga félelemérzése, hanem olyasvalakinek a gyermeki félelme, aki mindig attól fél, hogy nem oldja meg azt a feladatot, amit Isten vár tőle, hogy hűtlen lesz azokhoz a nagyratörő tervekhez, amelyeket Isten tűzött eléje igazi boldogságát tekintve.

Aki nem vállalkozik arra, hogy megtérjen, aki vágyait, nagyratörő terveit, ambícióit csupán az erkölcsileg tisztességes, becsületes életre korlátozza ahelyett, hogy hagyná magát vonzani, belesodorni a Hegyi Beszéd csodálatos világába, az még nem találkozott az igazi Istennel. Vagy legalábbis összetéveszti őt a „Fenséges” Istennel, aki megelégszik az olyan hibátlan, korrekt szolgákkal, akik a létminimum szintjéig teljesítik teremtményi kötelességeiket.

Az emberi történelem Istene

Ő az – Isten –, aki eljött közénk, aki folytonosan jön az emberi történelembe, hogy megvalósítsa jelenlétét és kifejtse a maga tevékenységét. Jövetele nem szüntette meg, sem nem ítélte el a történelmet, hanem inkább irányt, orientációt adott neki és megadta annak üdvösségét Jézus Krisztusban.

Az igazi hívők számára tehát lehetetlen a világtól való menekülés. Hiábavaló dolog lenne Istenre hivatkozni, ha mi megvetnénk vagy semmibe vennénk azt a világot, amelyikkel Isten maga szoros kapcsolatba lépett. A hit logikája a világgal szembeni kötelezettségvállalás Istenért és Istennel.

Máskülönben ugyanis az idealista világfölöttiség Istenét, „Tiszta Szellemet” alkotunk magunknak, akit csak a lelkek érdekelnek, és aki csak olyan testetlen, légies vallásosságra buzdít, amelynek semmiféle kapcsolata nincs a hétköznapi valóságokkal.

Az Ország Istene

Isten egységes tervet követ a világgal kapcsolatban és az embert a Vele való együttműködésre hívja.

El kell tehát hagynunk személyes terveinket, még ha ezek a tervek az üdvösség egyéni biztonságát nyújtó tervek is, hogy kitárjuk lelkünket afelé az egységes terv felé, amelynek *„építője és alkotója Isten”* (Zsid 11,10).

Meg kell kérdeznünk, melyek az építész törvényei és merre tájékozódik, milyen irányt szab, hogy mi is betájolhassuk a saját életünket. Le kell győznünk egyéni szeszélyeinket és fékezni képzeletün-

ket, el kell hagynunk az egyéni sikervágy individualizmusát, hogy úgy tekintsük magunkat, mint akiknek küldetésük van Jézus Krisztussal és felelősségük Istennel szemben.

Ha Istent csak olyan létezőre redukáljuk, aki nem egyéb, mint az emberi biztonságok kiegészítője, (mindannyian kísértve vagyunk erre), akkor súlyosan vétünk a hit ellen és meghamisítjuk a hitéletet.

Megismerni Istent

Azt a meghatározást, amely összefoglalja a keresztény egész hitéletét, Jézus következő szavai tartalmazzák: *„Az örök élet pedig az, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit küldtél, Jézus Krisztust."* (Jn 17,3)

A hitélet nem egyéb, mint a földön megkezdett örök élet. A mindennapi élet új tulajdonságot, minőséget kap annak a ténynek következtében, hogy azt az egyedüli igaz Isten ismertében éljük.

Viszont Istent is csak úgy ismerjük meg, ha a hitből élünk. Isten megismerésén ugyanis életünk legmélyén, a kormánynál való jelenlétének a tudatát értjük. Ez a megismerés tehát nem valami turisztikai vagy ideológiai megismerés, hanem személyes megismerés, amely a hívő egész létébe olyan élő logikát és egységet visz be, amely ott található hívő testvérei életében is.

Valóban sok dolog megváltozna az Egyház és mindannyiunk hitéletében, ha elsődleges törekvésünk, első gondunk az arról való megbizonyosodás volna, hogy élő kapcsolatban, közösségben – kommunióban vagyunk-e Urunk, Jézus Krisztus Istenével, Atyánkkal.

Ha az összes keresztények gyengeségeik ellenére egyetértenének Isten szeretetére vonatkozólag, akkor ez láthatóvá válna és nagy fény gyulladna fel az Isten nélküli világ éjszakájában. Máskülönben minden egyéb csak üres beszéd, hiábavaló fecsegés.

Liégé

Jézussal ebédeltem!

2013-ban sokat gondolkodtam azon, hogy embertársamban miként lehet meglátni Jézust, felfedezni benne a testvért, Jézus jelenlétét, és úgy viszonyulni hozzá, mint Isten szeretett teremtményéhez, akit ugyanúgy szeret, mint engem.

December eleje lehetett. Karácsonyi díszben pompáztak már az utcák és a vendéglők. Ebédelni mentem a szomszéd lakótelepre egyedül. Bementem az étterembe és pont egy üres asztal várt rám. Nagyon megörültem neki, mert eléggé ideges és fáradt voltam. Ilyenkor nem szeretem, ha ebéd közben zavarnak. Csendben szeretek ülni és csak az evésre figyelni.

Még a levesnél tartottam, amikor láttam, hogy bejön az étterembe egy ágról szakadt, ápolatlan férfi. Végigfutott az agyamon: „Remélem nem hozzám fog ülni. Szagolhatom a mosdatlanság orrfacsaró bűzét, vége a nyugodt ebédemnek." Mivel az étterem tele volt, a pincér hozzám kísérte, hogy az én asztalomnál üljön le. Bólintottam, hogy nyugodtan odaülhet. Ahogy tovább ettem a levest, átfutott a fejemen egy gondolat: lehet, hogy ő Jézus maga, aki ideült az asztalomhoz? Elhessegettem a gondolatot, ez biztos csak az én agyam szüleménye, nem lehet ő. Közben a légkör körülöttem teljesen megváltozott és a párbeszéd folytatódott a szívemben: lehet, hogy mégis ő az? Ha Jézus az, akkor megpróbálok beszélni vele. Egyre izgatottabb lettem, egyre többször néztem fel, hogy legalább szemkontaktust teremthessek vele, hogy szóba elegyedjünk, de nem sikerült. Ott ült lehajtott fejjel. Egyszer sem nézett fel. Megalázottan, megtörten, ott ült némán. Ő volt az. A szívével beszélt hozzám.

Amikor végeztem, kifizettem mindkettőnk ebédjét. A jócselekedettől felvillanyozódva vezettem vissza, de a kanyarig sem jutottam el. Olyan lélekáradásban volt részem, hogy le kellett állnom az út szélén. Tetőtől talpig több hullámban betöltött a Szentlélek és csak zokogtam Isten szeretetétől. Nem volt több kétségem: Jézussal ebédeltem aznap.

Csermely András

A keresztény jellem értéke

Értékmérő, amit fel kell ismernünk, a jellem értéke. *„Kívánatosabb a jó hírnév a nagy gazdagságnál”* – mondja a Példabeszédek könyve (Péld 22,1). *„A te neved”* – énekli a menyasszony szerelmesének az Énekek Énekében – *„kiöntött drága kenet”* (Én 1,3).

A Bibliában a nevek mindig személyiséget vagy jellemet fejeznek ki. A jellemnek szóló tisztelet és megbecsülés az egyik dolog társadalmunkban, amelynek olyan kétségbeejtő szüksége lenne helyreállításra.

A mai társadalomban az intellektuális képesség, a sportban való ügyesség, a művészi tehetség, az üzleti vagy politikai érzék és a személyiség vonzereje sokkal nagyobb elismerésben részesül, mint a jellem, sőt ezeket időnként mentségnek vagy igazolásnak tekintik az erkölcsi érzék hiányára. Még az egyház is meghajolt a társadalom gondolkodásmódja előtt, mert a jó képességeket és a szolgálatot sokkal többre értékeli, mint az Isten szerinti jellemet.

Az Újszövetség nem az ajándékokra, a képességekre vagy a tehetségre, hanem a **jellemre** helyezi a hangsúlyt. Nem a karizma, hanem **a jellem a személyiség igazi próbája**.

Például nagyon kevés szó esik az Igében arról, hogy mi a dolga a közösség vezetőjének, vagy mi a funkciója az elöljárónak. A Biblia sokkal nagyobb figyelmet szentel annak a kérdésnek, hogy **milyen embernek kell lennie**.

Ennek az az oka, hogy a vezetőknek elsősorban igazgatási feladatuk van, nekik kell felállítaniuk a keresztény életnek a keresztény közösségre vonatkozó irányelveit, és nekik kell példát mutatniuk ezekben. Nem sok vezetőség érti meg ezt a felelősséget.

Egy alkalommal meghívtak egy gyülekezetbe, amely évek óta küszködött a viszály és a keserűség sok problémájával. Traumákat éltek át pásztorokkal, vezetőkkel és a közösség rangidős tagjaival. Amikor megbeszéltük, valójában mi is a vének feladata, eljutottunk a probléma igazi gyökeréhez.

Ezeknek az embereknek soha nem volt bátorságuk, hogy szembenézzenek a helyzettel, mivel egyéni életükben is ugyanilyen problémákkal küszködtek. Ez elég volt ahhoz, hogy befogja a szájukat, és megfossza őket tekintélyüktől.

Miután őszinte szívvel leszámoltak ezzel az Úr előtt, összehívták a gyülekezetet, megvallották, hogy a gyülekezet vezetése terén kudarcot vallottak, majd világosan meghatározták a harmóniának és az elfogadásnak azokat a bibliai irányelveit, melyeket Isten határozott meg népe számára. A problémák szinte azonnal megszűntek!

Amikor a jellemre gondolok, gyakran eszembe jut az apám. Munkásember volt, egész életében dolgozott, és szűk családi körén, valamint a helyi gyülekezeten kívül, ahova járt, szinte senki sem ismerte. Mégis, amikor meghalt, négy gyermeket hagyott hátra, akik valamennyien keresztények voltak és keresztény házasságban éltek…

Néha elgondolkodom azon, milyen más maradandó értéket alkothat az ember élete során.

De a jellemnek csak akkor lesz értéke a következő nemzedék szemében, ha azt a jelen generáció is értéknek tekinti.

Ha a személyiséget, a sikert vagy a gazdagságot a jellem fölé helyezzük, akkor ne lepődjünk meg, ha gyermekeink is a mi példánkat követik.

Tom Marshall

A magány csapdájában

III/3. rész

6. rész: Az önfejűség és makacsság

Lelki magányosságunk oka lehet az önfejűség és a makacsság is, amikor az ember minden helyzetben önmagát részesíti előnyben: mindig saját vágyai teljesülését várja, mindenben saját akarata érvényesítésére törekszik és mindig saját véleményéhez ragaszkodik.

Létezik egy rettenetes tévedés, amiben mégis mindannyian hiszünk: azt hisszük, hogy boldogságunk, az ember boldogsága vágyaink teljesülésétől függ. Szoktunk is ilyen „jókat" kívánni egymásnak: „teljesüljön minden vágyaid, valósítsd meg minden elképzelésed!" A valóságban azonban az, aki mindig saját vágyai, elképzelései teljesülését akarja és mindig azok megvalósulásáért küzd, a világ legboldogtalanabb embere. Mindig rossz kedve van, hiszen alig van valami, ami tetszése szerint lenne. Az ilyen ember önkéntelenül izolálódik. Csak önmagát érzékeli, szíve el van zárva Isten és az emberek elől. Minél inkább ragaszkodik saját maga érvényesítéséhez, minél többet követel önmaga számára – az emberek annál kevésbé kívánnak vele kapcsolatban maradni.

Amíg az önfejűség és a makacsság szabadon működhet az emberben, amíg az ember nem veszi fel velük a harcot, addig azok belső magányba taszítják az embert: nem engedik, hogy szívében megszülessen az önfeláldozás vágya. Mindenki ismer olyan embereket, akik – úgy tűnhetne – egyáltalán nem a magányra lettek teremtve: okosak, jól kommunikálnak, jó nevelést kaptak, és sokan viszonyulnak irántuk jóindulattal. Ők mégis magányosak maradnak. Miért? Egyszerűen azért, mert semmiben nem akarnak engedni a másik ember kedvéért, még apróságokban sem.

Például valaki megszokta, hogy minden vasárnap este egy forró tea mellett könyvet olvas. Ha eközben bekopog az idős szomszéd és megkéri, menjen el a gyógyszertárba, akkor ez rendkívül nehezére fog esni, mert fel kell adnia egy szokását. Ezért inkább elfoglaltságára hivatkozva kimenti magát. Vagy ha valaki megszokta, hogy a papucsa mindig az ajtótól balra található, s egyszer valaki óvatlanul a másik oldalra rakja, akkor kap a fejére: „Az én lakásomban a papucs mindig itt van".

Az ilyen ember néha észreveszi, hogy micsoda börtönbe zárta be önmagát, de amikor eszébe jut az evangéliumi parancs, hogy áldozzuk fel önmagunkat másokért, akkor megijed és megszédül: „Nem, képtelen vagyok ilyen magaslatokra felemelkedni" – és inkább siet visszabújni az általa elrendezett, kimért és megszokott, de belül magányos életébe.

Mit tegyünk, ha ki szeretnénk szabadulni a magány csapdájából? Ha szeretnénk megtalálni az emberek iránti szeretetet? Mit tesz az az ember, akinek egy létrán kell szédítő magasságba felmásznia? Nem néz se felfelé, se lefelé, mindig csak a létra következő fokát nézi. Ha azt elérte, akkor megint a következőt figyeli. Egy idő után észreveszi, hogy felért a csúcsára.

Ugyanez a helyzet velünk is: ma az időnket feláldozzuk azért, hogy segítsünk idős szomszédunknak, holnap megpróbálunk nem feldühödni, hogy valaki máshová rakta a papucsunkat, egy idő után pedig meglátjuk, hogy az önfeláldozás, önmagunkról való lemondás egyre könnyebben megy, sőt olyan örömöt ébreszt a lelkünkben, amelyet korábban nem is ismertünk.

Antonij szurozsi metropolitának van egy érdekes elmélkedése. Felidézi, hogyan kísértette a farizeus a Megváltót azzal a kérdéssel: ki a felebarátom? Mi is gyakran tesszük fel ezt a kérdést: ki a felebarátom? Kit kell szeretnem? Azt hisszük, hogy ha megtaláljuk erre a jó választ, végül kiszabadulunk a magányból. Körbe-körbe nézünk: hol vannak a nekünk teremtett, hozzánk való emberek, akiket szeretni tudnánk?

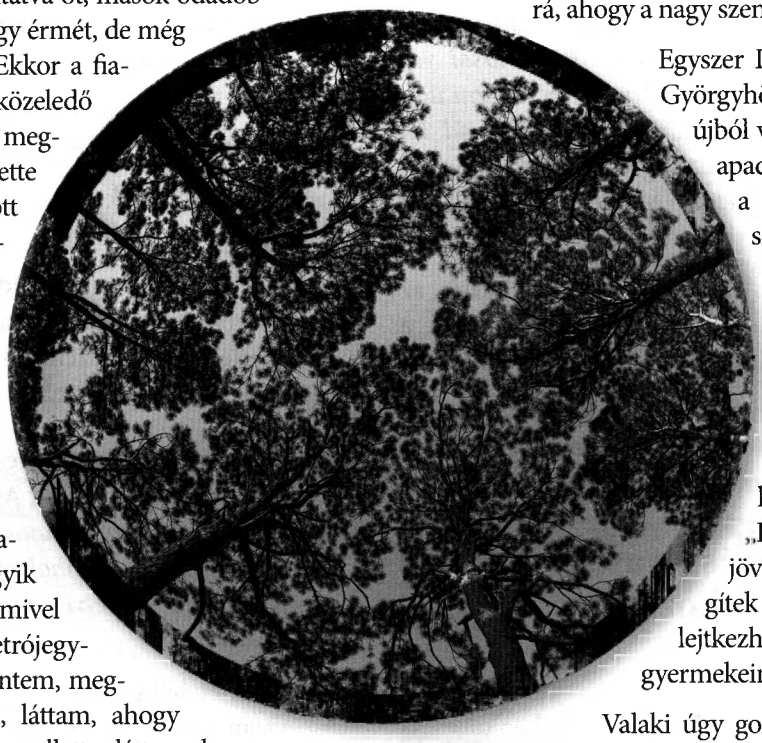
Magunkat érezzük a világegyetem középpontjának, a többi ember pedig körülöttünk forog. A farizeusnak az Úr az irgalmas szamaritánus példabeszédével válaszolt és egy váratlan következtetésre vezette el őt: „Ki a te felebarátod? Te vagy a felebarátja bármelyik embernek. Te menj el hozzá és tégy vele jót".

Az Úr így válaszol nekünk is. Te vagy a felebarát. A másik ember a középpont, te pedig az vagy, aki körülötte forogsz. Ő a bolygó, te meg a hold vagy. Téged teremtettek a számára, nem pedig őt a te számodra. Ezért menj, és tégy jót mindenkivel, akivel találkozol. Ha ezt megteszed, nem leszel magányos.

Felebarátunknak gyakran nagyon kevésre van szüksége: egy csepp figyelemre és érdeklődésre, a szeretet, a

tisztelet egy kis megnyilvánulására. Antonij metropolita prédikációjában megemlíti a következő történetet: A második világháború idején Párizsban, az orosz gimnáziumban a nevelők között volt egy nagyon szigorú és zárkózott ember. Senki nem tudott róla semmit, többek között azt sem tudták, hogy milyen koldus-szegényen él.

Egyszer a tanítványai a következő esetet figyelték meg. Nem messze az iskolától az út szélén egy koldus ült, előtte egy sapka volt, sokan mentek el mellette pillantásra sem méltatva őt, mások odadobtak ugyan néha egy-egy érmét, de még csak rá sem néztek. Ekkor a fiatalok észrevették a közeledő tanárt, aki hirtelen megállt a koldus előtt, levette a sapkáját és mondott neki valamit. Egyszerre a koldus felugrott és megölelte őt. A megdöbbent gyerekek természetesen később rákérdeztek a történtekre tanáruknál.

Ő így felelt: Gyalog mentem Párizs egyik végéből a másikba, mivel nem volt pénzem metrójegyre; ahogy az úton mentem, megláttam ezt a koldust, láttam, ahogy az emberek elmentek mellette, láttam, hogy egyesek úgy dobtak pénzt a sapkájába, hogy rá sem néztek. Az jutott az eszembe, hogy ha elmegyek mellette, anélkül, hogy észrevenném, lehet, hogy az emberekbe vetett hitének utolsó morzsáját fogja elveszíteni. De pénzem nem volt.

Megálltam előtte, levettem a sapkámat, köszöntem, és megmondtam neki: „Bocsásson meg, de nem tudok adni semmit, mivel magamnak sincs pénzem…" Ekkor ez az ember felugrott, és megölelt engem. A koldus azt mondta, hogy senki nem adott még neki ilyen gazdag, bőséges adományt, mint ez az ember, aki nem adott neki pénzt, de mégis meglátta benne az emberi személyt.

Végül megemlítek még egy embert, aki soha nem ismerte a magányt. Erről Emilianosz sztarec szólt egy beszélgetésében. Vidéki pap volt, egész életét egy kis görög településen töltötte. Dimitriosz atyának hívták, egyszerű, nem nagy műveltségű ember volt. De szíve hatalmas volt a felebarátai számára és telve volt szeretettel.

Emilianosz sztarec mesélte, hogy Dimitriosz atya minden embernek segített, mindenkiért felelősnek érezte magát. Ha valami baj történt a faluban, kezébe vette a botját és így szólt magához: „Siess Dimitriosz atya, a sátán újra eljött a falunkba".

Megharagudott magára, amikor elfelejtette valakinek a nevét, aki imáját kérte, ilyenkor így imádkozott: „az autóbusz állomás vezetőjéért… és azért az orvosért…"

Nyílt, szeretettel eltelt szívéért az Úr úgy hallgatott rá, ahogy a nagy szentekre hallgat.

Egyszer Dimitriosz atya Szent Györgyhöz imádkozott, hogy újból víz fakadjon a falu kiapadt forrásából. Amikor a víz kibuggyant, egyszerűen szólt: „Szent György, köszönjük, jótevőnk!"

Isten előtti bátorsága olyan nagy volt, hogy nem egyszer megígérte lelki gyermekeinek: „Halálom után is eljövök hozzátok és segítek nektek. Hogyan felejtkezhetnék el rólatok, lelki gyermekeimről!"

Valaki úgy gondolhatná: „Ez mind nagyon szép, helyes szavak, de mindez nagyon bonyolult és nehéz észben tartani. Nincs valamilyen egyszerű univerzális tanács, amit megjegyezhetnénk, és könnyen követhetnénk?" Van.

Ezt a tanácsot Dorotheosz atya (VI. század vége) szemléletes tanítóbeszédében találhatjuk meg.

Képzeljük el, mondta, hogy az **életünk egy kör**. A kör középpontja – az Úr Isten, az emberek útjai pedig – olyan sugarak, amelyek a kör közepe felé tartanak.

Minél több ember törekszik a kör felé, vagyis Istenhez, annál közelebb kerül a többi emberhez is. Ez az ima útja.

Minél közelebb kerülünk a többi emberhez, annál közelebb kerülünk Istenhez is. Ez pedig a felebarátunkért végzett önmegtagadás útja.

A magány – a kör széle. **Induljunk el a kör közepe felé!**

Pravoslavie-i mir (www.szimandron.hu)

Növekedés a Lélekben

VI. Pál pápa így ír: *„Napjainkban újból a Szentlélek kivételes korának társai vagyunk. Újból föl akarják Őt fedezni úgy, ahogyan a Szentírás elénk tárja. Boldogságot ad, ha valaki az Ő irányításának engedi át magát. Sokan csak Órá akarnak figyelni, Őtőle akarják magukat vezettetni."* (EN 75.)

A napi személyes imádságban való kitartás az egyik legfőbb módja annak, hogy részesüljünk a „Lélek kiváltságos pillanatában" – amelyről a Szentatya ír.

Két módszert javasolok, amelyeket ebből a szempontból hasznosnak találtam.

Azzal kezdjük, hogy megvizsgáljuk a szentírási imádkozás híres bencés módszerét. Négy szakaszból áll: **olvasás**, **elmélkedés**, **imádkozás** és **szemlélődés** Isten szentírási igéje felett. Egy tizenkettedik századi szerzetes ezekkel a szavakkal írja le célját: *„Olvasáskor keresned kell, elmélkedéskor találsz; imádkozáskor hívjál; és szemlélődéskor megnyílik neked az ajtó."*

1. Olvasás előtt helyezd a szívedre a Szentírást Isten Igéje iránti tiszteletből (meg is csókolhatod, ahogy a pap is szentmise előtt megcsókolja az oltárt).

2. Mondj egy rövid imát a Szentlélek vezetéséért, például így: „Add Szentlélek, hogy meglássam a Szentírásban a Megváltó arcát! Add, hogy felismerjem akaratát, meghalljam hívását, és növekedjek a kegyelemben! Ámen!"

3. Válaszd ki azt a részt, amelyet el szándékozol olvasni, például:
   - Valami olyat, ami kapcsolatban van pillanatnyi személyes szükségleteiddel.
   - A következő vasárnap miséjének olvasmányát.
   - Az Adorémus (Imádkozzunk) című, havonta megjelenő könyv tartalmazza minden napra a szentmise olvasmányait, ez jó segítség a felkészülésre.

4. **Olvasd el** a szentírási részt lassan kétszer-háromszor! Amint Szent Anzelm írta: *„A Szentírást nem szabad zajos körülmények között olvasni, csak ott, ahol minden nyugodt, nem felületesen és sietve, hanem csak egy keveset egyszerre."*

   Jó ötlet hangosan – legalább suttogva – olvasni a részt, amíg egy kifejezés, kép, mondat vagy szó különösen fel nem kelti az ember figyelmét.

5. **Elmélkedj** azoknak a szembeötlő verseknek az értelmén! Amint az Úr mondja: *Figyelj, fiam, a szavaimra, nyisd ki a füledet a beszédemre! Ne téveszd el őket soha a szemed elől, és őrizd meg a szíved közepében! Mert élet annak, aki megleli őket, gyógyulás egész testének.* (Péld 4,20-23)

   Kétféleképpen lehet végrehajtani ezt a tanácsot:

   a. Ha egy tanításbeli kérdésről elmélkedsz, például Szent Pál leveleiből, hasznos lehet, ha a kiválasztott szót vagy kifejezést ismételgeted, és hagyod, hogy az értelme a szívedig hatoljon. Pontosan olyan ez, mint a cukorka szopogatása. Hagyod feloldódni, hogy élvezzed az ízét és zamatát!

b. Ha egy szentírási történetről vagy példabeszédről elmélkedsz, például az evangéliumban valamelyikről, hasznos lehet, ha elképzeled az eseményt, mintha videón lenne:

- **Lásd** a helyszínt és a történet szereplőit! Választhatod azt, hogy te is közöttük legyél, például mint egy néző a tömegben, amikor Jézus meggyógyít egy vakot vagy egy leprást.
- **Halljad**, amit mondanak! Lehet, hogy hozzá szeretnéd tenni a szövegben található párbeszédhez a sajátodat.
- **Figyeld meg**, mit csinálnak a szereplők!
- **Érezd**, amit éreznek, és próbáld megfigyelni, milyen érzelmi reakciót vált ki belőled a szöveg!

6. **Imádkozz** a szívedből, engedve, hogy az értelmi megfontolás az Úrral való beszélgetéssé váljon!

   Páli Szent Vince így ír: *„A lélek olyan, mint egy evezővel felszerelt vitorlás hajó. Az evezőket nem használják, hacsak el nem áll a szél, és ekkor a haladás nem olyan gyors és kellemes, mint amikor kedvező szél fújja. Hasonlóképpen, az imádságban szükségünk van az elmélkedésre, ha a Szentlélek különleges segítsége nem áll rendelkezésünkre. Amikor azonban a mennyei szellő megsimogatja szívünket, át kell adni magunkat hatásának."*

   Akkor tesszük ezt, amikor elmondjuk az Úrnak a béke, a vágy, a hála, a bánat, az öröm érzéseit, amelyeket a szövegről való elmélkedés kiváltott bennünk.

   Szent Benedek azt mondta erről: *„Legyen az imádság rövid és tiszta."*

   Ha elkalandozol, térj vissza az olvasás és az elmélkedés fent ismertetett módjához, amíg újra nem tudsz imádkozni.

7. **Szemlélődj** úgy, hogy hosszan, szeretettel nézed az Urat, elcsendesedsz és az Úr jelenlétében nyugszol! Ily módon az elmélkedést és az Úrral való imádságos beszélgetést a Vele való egység érzése váltja fel.

   Az effajta imádságról szólva, Páli Szent Vince megjegyzi: *„Nem emberi tanítás eredménye. Nem érhető el emberi erőfeszítéssel, és nem részesül benne mindenki... A nyugalomnak ebben az állapotában a lélek hirtelen arra eszmél, hogy lelki megvilágosodások és szent érzelmek töltik el."*

8. Az efféle imádság eredményeképpen tisztábban kezdjük látni és forróbban kezdjük szeretni Jézust. Ez ahhoz az Isten-sugallta vágyhoz vezet, hogy a mindennapi életben szorosabban kövessük Őt. Jó, ha elhatározást teszünk, a szentírási szöveg közvetítette kinyilatkoztatásból kiindulóan, például azt, hogy megbocsátóbbak vagy szeretetteljesebbek leszünk.

   Páli Szent Vince azt mondja, hogy az ilyen elhatározásoknak **egyszerieknek**, **pontosaknak**, **határozottaknak** és **megvalósíthatóaknak** kell lenniük. Mint Jézus megjegyezte: *A jó földbe hulló szemek azok, akik tiszta és jó szívvel hallgatják a tanítást, meg is tartják és kitartásukkal gyümölcsöt teremnek.* (Lk 8,15)

9. Adj hálát Istennek azokért a kegyelmekért, amelyeket az imaidőd alatt kaptál, és kérd, hogy segítsen megvalósítani az elhatározásaidat!

Pat Collins CM

(Részlet a Marana Tha sorozatban megjelent „Érlelődés a Lélekben" című könyvből.)

Jézus szólt hozzám

Hatgyermekes anya, feleség és Szent Ferenc Világi (Harmadik) rendjének tagja vagyok.

Amikor 20 éves voltam, komoly indokok alapján és lelki atyám támogatásával egyházi házasságomat megsemmisítették. A húszas éveim közepén a lányomat egyedül nevelő, dolgozó anya lettem. Napi áldozó hívőként a hitem tartott életben. A Világi (Harmadik) Ferences Rendbe való belépésemen keresztül megkezdtem a Jézussal való egység útját.

Nővérem Medjugorjébe utazott és a Szentlélek lángra lobbantotta szívét-lelkét. Miután meghallgattam beszámolóját a gyönyörű zarándokútjáról, egy még mélyrehatóbb megtérésben volt részem. A következő év folyamán megtapasztaltam az elmélyült ima különböző szintjeit. Ezen belül volt egy álmom, melynek során a Szűzanya megkérdezte tőlem, hajlandó lennék-e Krisztusért dolgozni. Az álom keretén belül megmutatta nekem, hogy ez a különleges lelkiségi munka azt jelentené, hogy bizonyos értelemben el lennék szakítva a többi embertől. A Szűzanya ténylegesen megmutatta nekem egész kiterjedt családomat és azt, hogyan leszek elválasztva tőlük. Azt válaszoltam neki, hogy nem számít. Megteszek mindent, amit csak kér tőlem.

Hamarosan ezután beteg lettem, méhbelhártya-gyulladást kaptam. Ettől kezdve egyik betegség a másikat követte. Betegségeim azokhoz a fajta betegségekhez tartoznak, melyekre az orvosok értetlenül tekintenek. Ez része a keresztemnek és csak azért említem meg, mert oly sokan szenvednek ily módon. Az orvosom azt mondta, hogy soha többet nem lehet gyermekem. Miután gyermekét egyedül nevelő anya voltam, ez nem bántott, egyszerűen elfogadtam, mint Isten akaratát. Nem sokkal ezután találkoztam egy csodálatos férfival.

Mivel az első házasságomat érvénytelennek nyilvánította az egyház, összeházasodtunk és **öt gyermekünk született**.

Nagyon sok lelki élményben volt részem, többek között, amiről ma már tudom, hogy lelki megvilágosodás, azaz belső lokúció. Ezek az élmények gyönyörűek voltak, még mindig határozottan élnek a szívemben, de nem jöttem izgalomba miattuk, mert az foglalkoztatott, hogy betegségeimet és az állandó kimerültségemet ajánljam fel Istennek. Ezt úgy értékeltem, hogy Jézusnak keményen meg kell dolgoznia azért, hogy engem fenntartson, hiszen sok feladattal látott el. Így készített fel engem az Úr arra a feladatra, amit nekem szánt.

A felkészítésem hosszú ideig tartott és nem volt nagyon érdekfeszítő. Kívülről úgy tűnhetett az embereknek, hogy meglehetősen szerencsétlen nő vagyok. Belül a lelkemben pedig éreztem a szenvedés hosszú és fájdalmas voltát, de azt is láttam, hogy kis családom egyre növekedett szeretetben, gyermekeim számában és bölcsességben a tekintetben, hogy férjem és én jól megértettük, mi az, ami fontos és mi az, ami nem fontos az életünkben. A folytonos keresztjeink világossá tették ezt számunkra.

Különféle körülmények arra kényszerítettek bennünket, hogy gyermekeinkkel együtt egy távoli helyre költözzünk, messzire szeretteimtől. Ezt felajánlottam Jézusnak, de meg kell mondanom, ez volt a legnehezebb, amivel meg kellett küzdenem. A száműzetésben való élet csodálatos alkalmakat nyújt az embernek arra, hogy Krisztus akaratához igazítsa életét; erre azonban folyton figyelmeztetni kell magunkat. Ha ezt nem tesszük, akkor állandóan szomorúak leszünk. A száműzetésben eltöltött sok év múltán végre megkaptam a belső sugallatot, hogy menjek Medjugorjébe.

Ez tulajdonképpen férjem ajándéka volt a 40. születésnapomra. Már egyszer korábban is megpróbáltam elmenni, de bizonyos körülmények megakadályoztak ebben és én ezt Isten akaratának tudtam be. Végül is, az idő elérkezett és mi, a legidősebb lányom és én ott találtuk magunkat a Szent Jakab templom előtt. A lányomnak ez volt a második útja Medjugorjéba. Nem vártam, hogy különleges, a szokásostól eltérő élményben legyen részem. A lányom, aki nagyon élvezte első útját, sokat viccelődött a csodát kereső embereken. Ő Medjugorjét – kedvesen – a vallásos emberek karneváljának nevezi. Azt is mondja, hogy ez a föld legboldogabb vidéke. Ez a fiatal lány, amikor először ment Medjugorjéba, tipikus 14 éves lány volt, aki csak kihasználta az alkalmat, hogy külföldre utazhasson a nagynénjével. Amikor hazatért, sokkal nyugod-

tabb, tisztelettudó teremtés lett, úgyhogy elhatároztuk a férjemmel, hogy mindegyik tizenéves gyermekünket el fogjuk küldeni zarándokútra.

Szóval, öt gyönyörű napunk volt. Megtapasztaltam egy lelki gyógyulást a hegyen, lányom pedig pihent és imádkozott. Csendes, de jelentős dolog történt velem. Szentáldozásaim idején beszélgettem Jézussal. Ez gyönyörű élmény volt, de ez megtörtént már korábban is bizonyos alkalmakkor, úgyhogy nem voltam meglepődve vagy túlzottan felindulva. Emlékszem, hogy mondtam mindenkinek, hogy a Szentáldozás Medjugorjéban különös erővel volt teli. Hazajövet mély hálát éreztem a Szűzanya iránt azért, hogy elvitt bennünket oda.

A beszélgetés Jézussal tovább folytatódott a tél folyamán. Az utunkat követő hat hónap folyamán ezek a beszélgetések belenyúltak a mindennapi életembe és furcsa, nem várt időpontokban is jelentkeztek. Jézus ekkor kezdett irányítani engem döntéseivel és egyre nehezebb és nehezebb volt Őt visszautasítani, amikor ezt vagy azt kérte tőlem. Nem számoltam be erről senkinek sem.

Ez idő folyamán a Szűzanya is adott nekem útbaigazításokat. Jézus és a Szűzanya hangját nem nehéz megkülönböztetni. A hallásnak nem auditív módján hallom őket, hanem a lelkemben és az értelmemben. Ekkor már tudtam, hogy valami rendkívüli történik. Jézus elmondta nekem, hogy különleges munkát szánt nekem azon kívül, hogy meghagy elsődleges hivatásomban feleségként és anyaként. Meghagyta nekem, hogy az üzeneteket írjam le és Ő elintézi majd, hogy kinyomtassák és terjesszék. Visszatekintve a múltra, bizony hosszú időbe telt, mire igazából, feltétel nélkül bízni kezdtem Benne. Most már bízom a hangjában és továbbra is meg fogok tenni minden tőlem telhetőt, hogy őt szolgáljam, felajánlva Neki a gyengeségeimmel és hibáimmal, valamint a világ vonzásával szembeni küzdelmemet.

Kérlek benneteket, imádkozzatok értem, hogy továbbra is próbáljam szolgálni Jézust. Kérlek benneteket, mondjatok „igen"-t Neki, mert olyan nagy szüksége van mireánk, és mert Ő oly kedves. Ha engeditek, egészen bevon benneteket az Ő szívébe. Imádkozom értetek és nagyon hálás vagyok Istennek. Bárki, aki ismeri Őt, biztosan szerelmes lesz Belé, mert oly nagy az Ő jósága. Ha problémákkal küzdötök, ez a válasz számotokra. Jézus különleges módon jön hozzátok e szavakon keresztül és a belőlük fakadó kegyelmek által.

Kérlek benneteket, ne essetek a helytelen gondolkodás csapdájába, miszerint Jézus nem gondolhatja komolyan az életszentség magasabb fokaira való jutást számotokra. Amint ezt másutt írásaimban megemlítem, az az idők legnagyobb jele, hogy Jézusnak olyan titkárnővel kell beérnie, mint amilyen én vagyok. Magamat a „B" csapatnak tekintem, kedves barátaim. Csatlakozzatok hozzám, és együtt összefogva, megteszszük Jézusnak azt a kicsit, amire mi képesek vagyunk.

Rögtön az én fenti önéletrajzi bevezetőm után ezt közölte velem Jézus:

Látod, Gyermekem, te és Én már hosszú idő óta vagyunk együtt. Csendben dolgoztam az életedben éveken át, mielőtt elkezdted ezt a munkát. Anna, nagyon szeretlek téged! Visszatekinthetsz egész életedre és láthatod, milyen sok „igen"-t adtál Nekem válaszul. Nem örülsz ennek és nem vagy boldog?

Anna, ha nem mondtál volna már korábban „igen"-t, nem adhattam volna neked kegyelmeimet és ezzel a misszióval sem bízhattalak volna meg. Látod, milyen fontos volt az, hogy szürke, egyhangú életed minden napján felkeltél és „igen"-t mondtál a te Istenednek nehézség, kísértés és fáradtság ellenére?

Te nem láthattad a nagy tervet, amit Én látok. Neked, Anna, a hitedre kellett támaszkodnod. Anna, még most is ugyanaz a helyzet. Nem láthatod az Én tervemet, mely nagyobb, mint amit a te emberi értelmed be tud fogadni. Kérlek, támaszkodj továbbra is a hitedre, mely oly nagy dicsőséget ad Nekem.

Nézd, milyen sok mindent tudtam rajtad keresztül tenni, mégpedig azért, mert csendben és megalázva magadat Mellettem döntöttél. Hozz ma és minden nap egy csendes, alázatos döntést: „Istent fogom szolgálni."

Tegnap este Engem szolgáltál, amikor vigasztalást nyújtottál egy szenvedőnek. Magad ellen és Énértem hoztad meg döntésedet a szenvedőnek nyújtott szolgálatodon keresztül. Ez örömmel töltött el Bennünket a Mennyben, Anna. Te az Enyém vagy. Én a tiéd vagyok. Maradj Velem, Gyermekem. Maradj Velem.

A világi Apostolok hűségimája

Édes Istenem, aki a Mennyben vagy, elkötelezem magam Melletted, Neked adom az életemet, a munkámat és a szívemet. Én pedig azt kérem Tőled, hogy add meg nekem a kegyelmet, hogy minden utasításodat a lehető legteljesebb mértékben engedelmesen teljesítsem. Ámen.

Anna

Újévi ima

Egyetlen Isten!
Atya, Fiú és Szentlélek!
Neked ajánljuk ma az emberi idő új kezdetét,
Az évet, amely most kezdődik.
Neked ajánljuk, aki kezdetnélküli Kezdet vagy,
Aki igazság és Szeretet vagy,
Aki Mindenhatóság és irgalmasság vagy,
Te légy jelen benne, és cselekedjél benne!
Mert Általad élünk, mozgunk és vagyunk.
Az új évnek ezt az első napját
Az Ige földi születése titkával egyesítjük.
Ő a Fiú, akit Te, Atya, az emberiségnek ajándékoztál,
hogy egy legyen velünk.
Ma különös szeretettel és gyöngédséggel vesszük körül a
názáreti Szűz anyaságát,
Akit Te, örök Atya, kiválasztottál,
hogy a Te Fiad édesanyja legyen
a Szentlélek műve által,
Aki a mi Szeretetünk a kimondhatatlan
Háromság titkában.
Üdvözlünk, új év, a liturgia mai szövegével:
„Áldjon meg Téged az Úr és oltalmazzon!
Fordítsa feléd orcáját, és legyen hozzád kegyes!
Tekintsen rád az Úr, és adjon békességet!"
Újév alkalmával ezeket a kívánságokat
fejezzük ki kölcsönösen egymásnak:
Jézus Krisztus nevében kezdjünk újra!
Az Ő neve azt jelenti: Isten üdvözít!

(II. János Pál)

Újévi „jó” tanácsok

Jézus azt tanítja az evangéliumban, fontos dolog, hogy az ember az élete folyamán döntéseket hozzon: *„Ha valaki utánam **akar** jönni…” „Aki meg **akarja** találni életét…”* (Mt 10,39) Minden döntés számít, minden döntés egyben válaszút, ami sorsunkká válik! Az új év első napja a döntés lehetőségét adja neked!

1. A rossz emlékeket el kell égetni!

Az év első napján készíts egy listát, amin azok az emlékek, események, dolgok szerepeljenek, amelyeket az új évben már nem akarsz magaddal cipelni. Gondold végig és zárd le mindazt, ami már mögötted van. Csak így tudsz a múlt terheit elengedve, tiszta szívvel átlépni az új évbe. Mikor elkészült a lista, gondolj erősen arra, hogy az ezekhez a dolgokhoz kapcsolódó negatív emlékeket Isten kezébe helyezed és utasítsd is el magadtól. Ennek jeléül égesd el az udvaron vagy az erdőben ezt a listát, hogy a tűz tisztító ereje járja át. Utána kérd az Urat, hogy teljesen vegye el ezek pusztító erejét. Vegye le a múlt minden terhét a válladról és fogadja az Ő irgalmába. (Ahogy Pió atya mondta: a múltat Isten irgalmába, a jövőt Isten gondviselő szeretetébe tegyük.)

2. Légy hálás az Úrnak és fejezd ki imában!

Tekints vissza az elmúlt egy évre, és emlékezz arra, hogy az Úr mennyi jót tett veled. De emlékezz arra is, hogy a ma környezetedben élő emberek mennyi jót tettek veled. Akár szóban, de legalább gondolatban köszönd meg nekik! Emlékezz rá, ki mindenkinek lehetsz hálás valamiért! Írjál nekik SMS-t, mailt, vagy hívd fel mobilon, hogy milyen kedves volt, hogy segített rajtad. Az ilyesmi nemes lelkületről, sőt kulturáltságról tesz tanúságot.

3. Gondold át, mi változott meg benned az elmúlt évben?

Egészen biztos, hogy most más szemmel nézel egy sor dologra, mint egy évvel ezelőtt. Ahogy változol, ahogy közelebb kerülsz Istenhez, változik a világod is… Jó felfedezni magunkban a változást, ami pozitív irányba lendíti az életünket, hitünket, világnézetünket, gondolkodásunkat. Lehet, hogy elmentél egy lelkigyakorlatra, vagy zarándoklatra Medjugorjéba, és ez változást hozott lelki életedben. Ha az ember esélyt ad a kegyelem indításának, hogy „hátha jóra fordul minden az életemben”, esélyt ad magának a boldogságra, lelki gazdagodásra.

4. Isten a te boldogságod forrása?

A média-hipnózis nagyon erős – a reklámok meg akarnak győzni arról (nyilván üzleti érdekből), hogy mi tesz téged boldoggá. Pedig az étel, a ruha, a pénz, az ital csupán ideig-óráig szerez örömöt neked.

A boldogság forrása mélyebben van. **A boldogság forrása Isten!** Vele kell találkoznod a lelkedben!

Vizsgáld hát meg, hogy az elmúlt évben mik voltak a „fénypontok”, a legboldogabb pillanatok! Az Istennel való találkozások: imában, szentmisén, szentgyónás után, szentségimádáskor? Egészen biztos, hogy voltak ilyenek, bár az általános panaszkodási szokások miatt hajlamosak vagyunk mi is a rosszat számon tartani.

Állandóan a hiányokra koncentrálunk. Pedig sok örömet is kaptál az Úrtól. A kérdés az, hogyan tudnád ezeknek a pillanatoknak a számát növelni az elkövetkező évben?

Most, hogy már tudod, mit keresel, könnyebb lesz rájuk bukkanni!

5. Rakj rendet a lelkedben és a környezetedben!

A rendnek felemelő ereje van. Nem véletlen, hogy a nagy ünnepekhez (Húsvét, Karácsony) hagyományosan a nagytakarítás kapcsolódik a régi magyar gondolkodásban.

Először a belsőre kell gondolni: rendet rakni az érzelmek, vágyak között, szentgyónással kezdd el az új évet. De lehet az egész lakásra is gondolni, vagy az íróasztalfiókodra stb. Rokoni kapcsolataidra: esetleg egy régen látott rokont meglátogatni, levelet írni, egy régi ígéretet teljesíteni. Ez azért fontos, mert a rendetlen, vagy félbehagyott kapcsolatok vagy feladatok elveszik lelki energiáinkat, nyugtalanságot okoznak vagy feszültséget, akár rejtetten is.

A rendrakás már akkor is gyógyító hatású, ha felismerjük mit kell tennünk, de persze az az igazi, ha meg is tesszük.

6. Teremts új életet a szívedben!

Ám mindez nem történik meg magától. Neked kell megteremtened kívül is és belül is a teret ahhoz, hogy megszülessen az új életed Isten kegyelméből.

Ha megteheted, szakítsd ki magad a hétköznapi teendőkből egy teljes napra, vagy akár egy hétvégére. Akár hideg van, akár nincs, akár esik a hó, akár nem, sétálj a természetben annyit, amennyit csak lehet.

Teremts csendet magad körül: kapcsold ki a tévét, a rádiót, a zenelejátszót, az internetet, és engedd meg magadnak, hogy látszólag semmit sem csinálva befogadd Isten jelenlétét és felismerd vezetését. Ő szólni fog hozzád, mert szeret téged!

7. Szánj időt a belső fejlődésedre!

Csak annyit tegyél meg, hogy minden héten adsz magadnak egy teljes órát. Akár most kiválaszthatod és beírhatod a naptáradba: a hét melyik napján melyik lesz az az egy óra, amivel megajándékozod magad? Aztán döntsd el, milyen sorrendben szeretnél foglalkozni az alábbi életterületekkel:

- Hitbeli növekedés;
- ima, lelki könyvek;
- Szentírás ismerete;
- evangelizáció;
- szentmise;
- tiszta kapcsolatok és tiszta érzelmek;
- lelkigyakorlatok a hétköznapokban;
- önmegtagadás, önfegyelem.

Minden héten (abban az egy órában), foglalkozz életed egyik kiválasztott területével. Írd le azt, ami ezzel kapcsolatban nem sikerült és változtatni szeretnél benne, vagy ami boldoggá tett vagy tesz benne. Írj le mindent, ami az eszedbe jut, bármilyen furcsának tűnik is!

Ha minden héten önmagadra szánod ezt az egy órát és lehetővé teszed, hogy letisztuljon benned mindaz, amire a Szentlélek rámutat, csodás változásokat fogsz tapasztalni! Nyugodtan és magabiztosan vágsz majd neki az előtted álló egy évnek, mert tudod, hogy életed legjobb céljait valósítod meg.

8. Tudj igent, de tudj nemet is mondani!

Ha az előbbi hét lépést megtetted, lehet, hogy tisztábban fogod látni, mire kell igent és mire nemet mondani az elkövetkezendő évben. Az apró napi döntéseink ilyen kicsi, „erre igen, erre nem" döntésekből állnak.

Egy ember életét semmi sem jellemzi jobban, mint hogy mire mond igent és mire nemet. Egyben semmi sem irányítja erősebben, mint éppen ez!

Kipróbálhatod, hogy leírod ezeket... hatékonyabb lesz, mint a szokásos „újévi fogadalmak", amelyek általában egy napig tartanak... miért nem tartanak tovább? Mert nincs mögöttük **rend**.

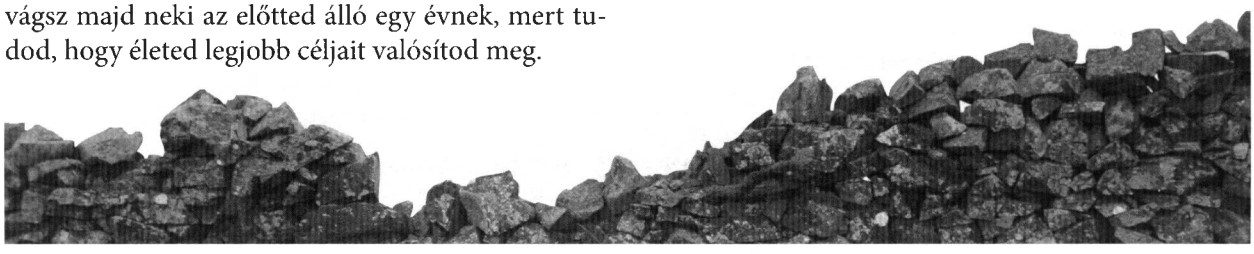
Ha rendet teszel a lelki életed, gondolataid, érzelmeid között, sőt a tárgyi világodban is, akkor a döntéseid is rendben lesznek. Szükséged lesz „akaraterőre" és „önfegyelemre", mert az emberi természet mindig az önzésre, a semmit-tevésre, a kényelemre irányul.

Ha ezeket a tanácsokat megfogadod és már ma el is kezded az apró dolgokon való változtatást, meglátod, az új év sok örömöt fog hozni az életedben. Tehát a megszokott, szomorúságot okozó, régi negatív sémákat – ha tetszik, ha nem, el kell engedned.

Ami a legfontosabb, **mindig szeretettel kell Isten felé és az emberek felé fordulnod, elfogadva a másikat olyannak, amilyen!** Ezt viszont nem lehet másképpen megvalósítani, csak ha éled a hitedet és a feltétel nélküli szeretetet... és természetesen, ha szereted, és ismered önmagadat.

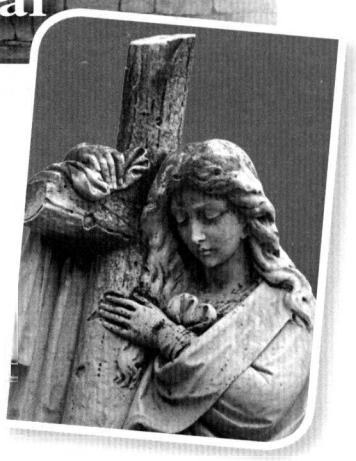

Kőszikla

A derűs szenvedés titka

Vianney Szent János tanácsai

A keresztények mindig is nehezen tudták megérteni, hogyan lehet a kereszt, a rómaiak félelmetes kínzó eszköze az isteni szeretet és bölcsesség jele és a megváltás egyedüli eszköze.

Miért és hogyan öleljük át a keresztet, amikor ösztönösen irtózunk a szenvedéstől?

Vianney Szent János tudta, hogy a hiteles keresztény élet egyik alappillére a kereszthez, a szenvedéshez való hozzáállásunk. *„Az emberek többsége hátat fordít a keresztjének és menekül előle. De minél inkább menekülnek, a kereszt annál inkább üldözi őket."* Az arsi plébános világosan látta, hogy a keresztjét senki sem kerülheti el. Mindenkit érnek szenvedések, nehézségek, bántások, s végül mindenkit elér a halál. A kérdés az, hogyan fogadjuk mindezt. *„Van, aki úgy szenved, mint a jobb lator, s van, aki úgy, mint a bal lator"* – mondta. – *„Mindketten ugyanazt a kínt szenvedik, de egyikük tudja, hogy ha vezeklő lélekkel elfogadja a szenvedést, érdemszerzővé teheti azt."*

„Kétféleképpen lehet szenvedni – tanította –: *szeretettel vagy szeretet nélkül. A szentek türelemmel, derűsen, kitartóan szenvedtek el mindent, mert szerettek. Mi fogcsikorgatva és kapálózva szenvedünk, mert nem szeretünk."* Pedig alapvetően azért kapjuk a szenvedéseket, hogy megtanuljunk úgy szeretni, mint Krisztus. Hiszen az ő keresztje sem elsősorban a szenvedés jele, hanem a szereteté, amellyel hordozta. Ezért mondogatta mindig a plébánosok védőszentje az arsi híveknek, hogy a szentek nemcsak hordozták keresztjüket, hanem szerették is. Eszközt láttak benne, melynek segítségével átélhetik, hogy Krisztussal együtt vannak keresztre feszítve, hogy már nem ők élnek, hanem Krisztus él bennük (Gal 2,19-20).

„Ha egy hetet a mennyországban tölthetnénk, megtudnánk, mennyit érnek mostani szenvedéseink. Utána már nem éreznénk annyira nehéznek a keresztet, nem tartanánk olyan súlyosnak a próbatételt. Kérdezzük csak meg a vértanúkat, haragszanak-e!" – tette hozzá mosolyogva, hiszen a vértanúk azt mondanák, hogy az elviselt kínzások össze sem mérhetők mostani boldogságukkal és dicsőségükkel. S a vértanúk szenvedéseihez képest „tőlünk nem is kér olyan sokat a jó Isten".

Ahhoz tehát, hogy helyesen viszonyuljunk a szenvedéshez – tanította –, először is be kell látnunk: szükségünk van rá ahhoz, hogy megtisztuljunk és megszentelődjünk.

A mennyországba két út vezet:

- az egyik, amelyen igen kevesen járnak, az **ártatlanság** útja;
- a másik, amelyen legtöbben kénytelenek vagyunk járni: a **bűnbánaté**.

Akik ez utóbbin járnak, azoknak „szükségük van a szenvedésekre, hogy eszükbe jusson az Isten".

A szenvedés – C. S. Lewis kifejezésével élve – Isten „hangszórója", amely az Úr felé fordítja figyelmünket – miközben az ártatlanok az imádságban és a hétköznapi életben is fülelnek Isten suttogó szavára.

A belátás azonban nem elég. *„Szeretnünk is kell a szenvedéseket, mert egyesítenek az Úrral, mert megtisztítanak, mert eltávolítanak a világtól. Elhárítják szívünkből az akadályokat, és lehetővé teszik, hogy úgy haladjunk át az életen, mint hídon a víz fölött."*

Aki megérti, hogy az üdvösséghez szüksége van szenvedésre, úgy fut utána, „mint kapzsi ember a pénz után."

Más szóval, minél többet szenvedünk, annál nagyobb lelki gazdagságra teszünk szert.

A szenvedés azonban annyira ellenkezik természetünkkel, hogy Isten segítsége nélkül nem tudnánk futni utána.

„Kérnünk kell, hogy szeretni tudjuk a nehézségeket. Aki szereti a keresztjét, annak már nincs is keresztje" – mondta Vianney Szent János, aki saját elmondása szerint éveken át úgy érezte, több keresztet hordoz, mint amennyit el bír viselni. Minden megváltozott – mondja –, *„amikor elkezdtem kérni, hogy szeretni tudjam a szenvedést. Egyszer csak öröm töltött el. Őszintén mondom: semmi másban nincs igazi boldogság!"*

Az arsi plébános a bölcsesség könyvének és iskolájának nevezte a szenvedést. *„A kereszt a legbölcsebb könyv. Aki nem ismeri, tudatlan, még ha a világ valamennyi könyvét ismeri is. Aki viszont szereti és tanácsot kér tőle, valóban bölcs. Keserű e könyv, de semmi sem tesz boldogabbá, mint megmerítkezni e keserűségben. Minél többet járunk ebbe az iskolába, annál tovább szeretnénk ott maradni."*

A szent a mennyország kapujának vagy e kapu kulcsának is nevezte a szenvedést, és hídhoz vagy létrához is hasonlította. A szenvedés olyan – mondta –, *„mint egy masszív kőhíd a folyó felett... ha egy keresztény nem szenved, olyan, mintha vékony fából – fémszálból készült hídon haladna, amely bármikor leszakadhat alatta. – A szenvedés égi létra, Jákob lajtorjájának beteljesedése, amelyen Krisztus karjaiba s vele a mennyei Atya házába jutunk."* ■

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Istennek terve van veled! 3
Liégé: Ki a mi Istenünk? 4
Csermely András: Jézussal ebédeltem! 6
Tom Marshall: A keresztény jellem értéke 7
Pravoslavie-i mir: A magány csapdájában (III/3.) ...8
Pat Collins: Növekedés a Lélekben 10
Anna: Jézus szólt hozzám 12
II. János Pál: Újévi ima 14
Kőszikla: Újévi „jó" tanácsok 15
A derűs szenvedés titka – Vianney Szent János tanácsai 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

- **Megjelent a Marana Tha sorozat újabb kötete: Ingeborg & Horst Obereder: Az Úr meghívott szolgálatára – A papi élet küzdelme és öröme** című könyve (ára: 1.200 Ft), valamint újra kaphatók az Áldjad én lelkem az Urat! című sárga énekeskönyv dalai CD-n, 1-8-ig. Ára 1500 Ft/db. az Emmausz Irodában és a katolikus könyvesboltokban.
- **2015. február 2-án**, hétfőn este 6 órakor Szentlélek szeminárium, **február 4-én**, szerdán este 6 órakor Gyógyító szeminárium kezdődik az Emmausz Házban (1146 Bp., Thököly út 120.). Jelentkezni a 06-1-222-5306 telefonszámon (H-Cs: 10-16-ig), illetve személyesen lehet.
- **Akik adójuk 1%-át** Alapítványunk céljaira szeretnék felajánlani (Marana Tha 2000 Alapítvány), szíveskedjenek feltüntetni a 19622309-2-43 adószámot. Köszönjük szépen!
- **Köszönjük** mindazon kedves olvasóinknak, akik újságunk előfizetési díját megküldték. Köszönjük az adományokat is. Akik még nem rendezték az előfizetést, kérjük, ne feledkezzenek meg róla! Akik le akarják mondani, kérjük telefonon vagy levélben jelezzék. Köszönjük!

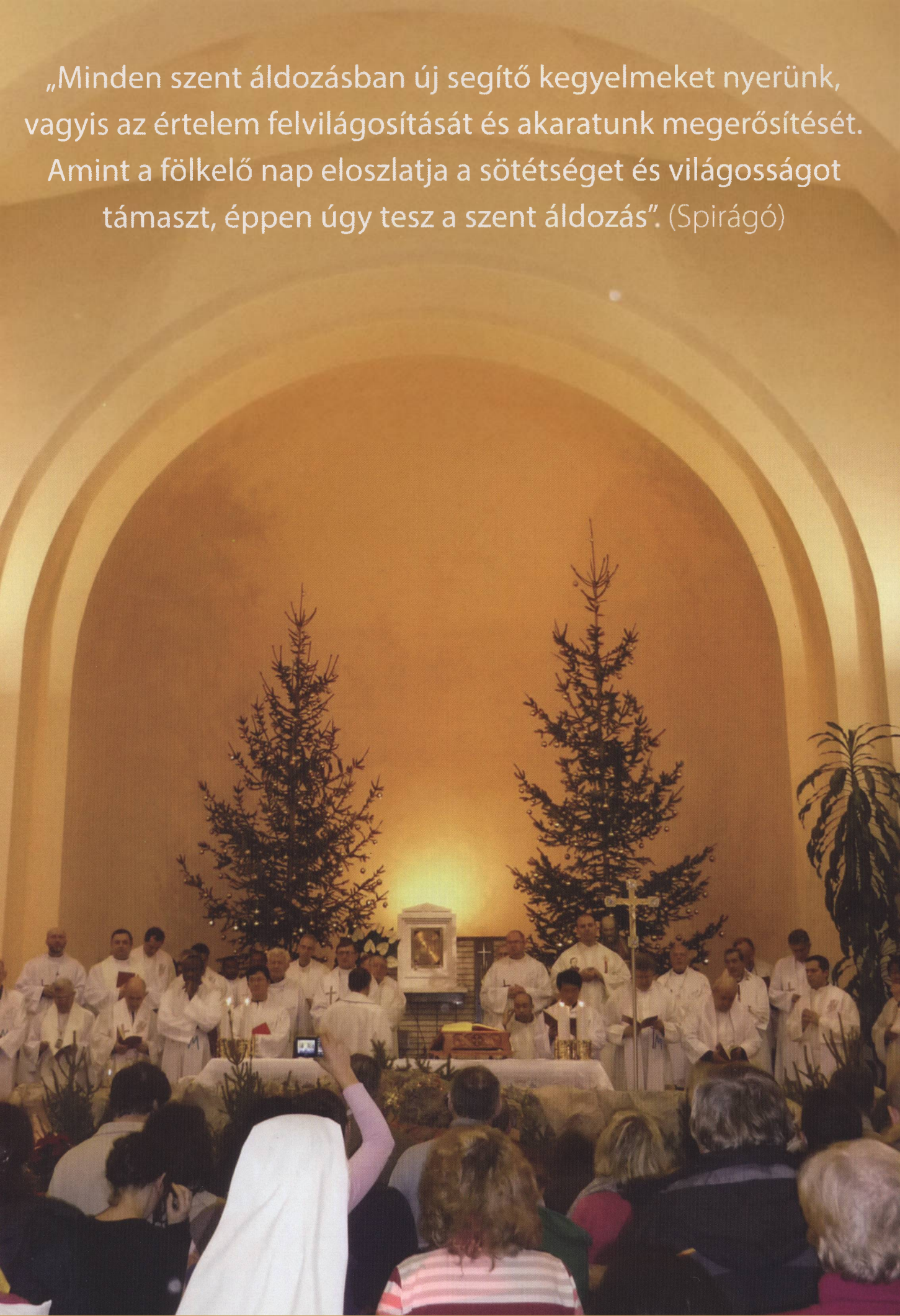
Minden kedves olvasónknak
békés, boldog új esztendőt kívánunk!

MARANA THA ✠ **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

„Minden szent áldozásban új segítő kegyelmeket nyerünk, vagyis az értelem felvilágosítását és akaratunk megerősítését. Amint a fölkelő nap eloszlatja a sötétséget és világosságot támaszt, éppen úgy tesz a szent áldozás”. (Spirágó)

„Atya, Fiú és Szentlélek!
Neked ajánljuk ma az emberi idő új kezdetét, az évet, amely most kezdődik. Neked ajánljuk, aki kezdet nélküli Kezdet vagy."
(Szent II.János-Pál pápa)

IKON: Semyon Ushakov – Krisztus Mennyei Király, késő XVII. sz.

Ára: 200.-Ft